

Питещъ. Тамъ останахъ день-два. Разхождахъ се изъ града. Той бѣше прѣкрасенъ балкански градецъ. Въ това врѣме запознахъ се съ твърдѣ много българи, между които и Петъръ Пехливанина, родомъ отъ Чирпанъ. Бѣше старъ хайдутинъ. Само на дѣсната си ржка имаше 18 рани отъ куршуми. Това запознаване ме накара да остана още за нѣколко дена. Той ми прѣдложи да взема участие въ едно тѣхно прѣдприятие, главната роль, въ което играеше бивши единъ румански полиц. приставъ. Работата се състоеше ето въ какво: да се нападне и убие единъ богаташъ, а богатството му да се задигне. Азъ не се съгласихъ на тая чисто хайдутска работа. Отказахъ, като му дадохъ честна дума, че никому нѣма да откривамъ нищо по това. На другия день се отзовахъ въ Златина съ файтонъ. Слѣдъ една седмица, нѣкои отъ руманскитѣ вѣстници писаха, че въ Питещъ билъ нападнатъ ношно врѣме единъ гражданинъ и богатството му било отнесено. Малко слѣдъ това, Петъръ дойде въ Златина, а слѣдъ него единъ по единъ-и другаритѣ му. Отъ менъ нищо вече не таяха. Всичко, което намислюваха да сторятъ, азъ трѣбваше да зная. Скоро слѣдъ това, тѣ извършиха другъ единъ хайдутлукъ. Въ Краюво заклаха мжжъ и жена, нѣмци по народностъ и имъ ограбиха богатството. Слѣдъ това трети единъ генераленъ хайдутлукъ извършиха въ Кара-калско, по заповѣдь отъ столицата. Отъ тамъ задигнаха около 5,000 наполеона. Румания е прѣпѣлнена съ такива шайки, които всѣкой день практикуваха своитѣ кражби, обири и убийства. Може-би Румания затова е наречена и «блажена страна».

За мене, наистина, Румания бѣше една блажена земя. Мислихъ си, че всичко по медъ и масло тече, както обикновено се казва. Тамъ си имаха собствено политич. управление, войска, училища, черкви и пр. Пъкъ имаха си и разни благотворителни учрѣждения. Трѣбвало да отидя тамъ и да се увѣря, че всичко онова е било просто едно заблуждение.